

Karlı Adamın Yaz Tatili

Yavuz DEMİRKIRAN

Karlı Adamın Yaz Tatili

Yavuz DEMİRKİRAN

Kardan Adam Frosty, kışın bütün yıl sürdüğü sessiz, karlı bir vadide yaşıyordu. Gövdesi üç yuvarlak kartopundan oluşuyordu; kömür karası nokta gözleri ve havuç turuncusu bir burnu vardı. Her gün aynı beyaz tepelere bakıyor ve farklı bir şeyler hayal ediyordu. "Keşke yeşil çayırları ve rengarenk çiçekleri görebilsem," diye iç çekti. "Belki güneşli bir kumsalı bile!" Kırmızı örgü atkısı soğuk rüzgarda dalgalanıyordu.

Bir sabah, gök mavisi ve beyaz tüylü bir ötücü kuş Frosty'nin dal koluna kondu. "Merhaba! Ben Pip," dedi kuş, minik turuncu gagasını yana eğerek. "Her yere uçarım ve yazın en harika yerlerini gördüm!" Frosty'nin çakıl taşından gülümsemesi genişledi. "Yaz mı? Bana her şeyi anlat!" Pip, vızıldayan arılarla dolu bahçeleri, sulu meyvelerle dolu pazarları ve güneşte parıldayan dalgaları anlattı. Frosty hayranlıkla dinledi, kömür gözleri parlıyordu.

Pip, "Arkadaşım Profesör Pinewood zeki bir mucittir. Yazı güvenle görmene yardımcı olabilir," dedi. Böylece Frosty ve Pip, vızıldayan aletlerle dolu sıcacık bir atölyeye gittiler. Profesör dışarı çıktı: kısa boylu, kambur duran, gür beyaz saçlı, yuvarlak gözlüklü ve yeşil tüvit ceketli bir adam. "Yazı görmek isteyen bir kardan adam mı? Ne harika!" diye kıkırdadı. "Tam sana göre bir şeyim var—sihirli bir serinletici yelek!"

Profesör Pinewood, gümüş düğmeli ve küçük, parlayan bir kar tanesi rozetli gök mavisi bir yelek kaldırdı. "Bu yelek seni yaz sıcağında serin tutar," diye açıkladı. "Ama birkaç saat sonra dondurucuda yeniden şarj edilmesi gerekir." Frosty yeleği yuvarlak kar gövdesinin üzerine giydi. "Teşekkür ederim!" diye gülümsedi. "Dikkatli olacağım, söz veriyorum." Pip omzunda, Frosty ilk kez karlı vadiden dışarı adım attı.

Frosty'nin gördüğü ilk şey rengarenk bir bahçeydi. Kırmızı güller, sarı ayçiçekleri ve mor menekşeler ılık esintide başlarını sallıyordu. "Ah!" diye soluk soluğa kaldı Frosty. "Ben şimdiye kadar yalnızca beyaz kar gördüm!" Pip sevinçle cıvıladı. "Ve bak—arılar!" Frosty minik arıların çiçekten çiçeğe dans edişini izledi. Yumuşak bir taç yaprağı usulca dokundu. "Yaz hayal ettiğimden bile güzel," diye fısıldadı. Güneş sıcacıktı ama yeleği onu serin tutuyordu.

Sonra Pip, Frosty'yi kalabalık bir pazara götürdü. Tezgahlar parlak çilekler, dolgun şeftaliler ve parlak yeşil elmalarla dolup taşıyordu. "Bunu dene!" dedi Pip, Frosty'nin dal eline bir çilek bırakarak. Frosty yiyemiyordu ama tatlı kokusuna bayıldı. Unlu önlüklü bir fırıncı ona el salladı. "Yazın bir kardan adam! Ne hoş!" Frosty karşılık verdi, kömür gözleri gülümsemeyle kısıldı. Pazar dostça sesler ve mutlu kahkahalarla uğulduyordu.

Sonra Pip, Frosty'yi kıyıya doğru uçurdu. "Denizi duyuyorum!" dedi Frosty, uzaktan gelen dalga uğultusunu dinleyerek. Beyaz evleri ve mavi panjurları olan küçük bir deniz kıyısı köyünden geçtiler. Çocuklar sokaklarda oynuyor, balıkçı tekneleri limanda sallanıyordu. "Neredeyse geldik!" diye cıvıladı Pip. Frosty'nin içi hafifledi. Karlı ayak parmaklarının arasında kumu hissetmek ve parıldayan suyu yakından görmek için sabırsızlanıyordu.

Sonunda Frosty güneşli bir kumsalda durdu. Altın rengi kum uzanıyor, dalgalar yumuşak bir uğultuyla kıyıya vuruyordu. "Çok güzel!" diye fısıldadı Frosty. Karlı ayak parmaklarını ılık kumda kıpırdattı. Pip sığ suda sıçradı. "Hadi gel!" diye seslendi kuş. Frosty bir ayağını denize soktu. Su serin ve gıdıklayıcıydı. "Bu şimdiye kadarki en güzel gün!" diye güldü, atkısı deniz esintisinde dalgalanarak.

Kumsalda Frosty, Marina adında bir kızla tanıştı. Koyu kahverengi kıvrıkcık saçları iki topuz yapılmıştı; üzerinde sarı puantiyeli bir yaz elbisesi ve başında hasır bir güneş şapkası vardı. "Merhaba! Ben Marina," dedi aralıklı dişleriyle gülümseyerek. "Sen tanıştığım ilk kardan adamsın!" Frosty kendini ve Pip'i tanıttı. Marina ellerini çırpı. "Kumdan kalemi görmek ister misin?" diye sordu. "Bir de dondurma dolu bir dondurucum var—bir kardan adam için mükemmel!"

Frosty, Pip ve Marina kuleleri ve hendekleri olan görkemli bir kumdan kale yaptılar. Marina, Frosty'ye kaleyi deniz kabukları ve yosunlarla nasıl süsleyeceğini gösterdi. "Çok yaratıcısın!" dedi Frosty. Marina sırtıttı. "Sen de öylesin—şu havuç burnuna bak!" Birlikte güldüler. Pip mutlu bir şarkı söyledi. Frosty ilk kez yaza gerçekten ait olduğunu hissetti. Öğleden sonra güneşi yükseldi ama Frosty fark etmedi.

Birden Frosty'nin yeleğindeki kar tanesi rozeti yanıp sönmeye başladı. "Eyvah," diye endişeyle cıvıladı Pip. "Yeleğin gücünü kaybediyor!" Frosty dirseğinden minik bir su damlasının süzüldüğünü hissetti. "Ne yapmalıyım?" diye sordu. Marina onun dal elini tuttu. "Endişelenme! Ailemin dondurma dondurucusu kumsalın hemen aşağısında. Buz gibi—yeleğini şarj eder!" Sıcak kumun üzerinden hızla geçtiler.

Marina, Frosty'yi dondurma külahı şeklinde tabelası olan küçük bir deniz kıyısı dükkanına götürdü. İçeride büyük bir dondurucu uğulduyordu. "Hadi içine gir!" dedi Marina kapağı açarak. Frosty içeri tırmandı ve soğuk hava onu sardı. Pip dondurucunun kenarına tünedi. "Oh!" diye rahatladı Frosty, kar tanesi rozeti daha parlak parlarken. "Teşekkür ederim, Marina!" Marina gülümsedi. "Arkadaşlar bunun içindir!"

Birkaç dakika sonra Frosty'nin yeleği tamamen şarj oldu. Dışarı çıktı, kendini yine serin ve güçlü hissetti. "Yazdan sonsuza dek ayrılmam gerekebileceğini düşünmüştüm," dedi. Marina başını salladı. "Asla! Sadece önceden plan yapmamız gerekiyor." Frosty'ye küçük bir zamanlayıcı verdi. "Bu sana ne zaman şarj etmen gerektiğini hatırlatacak." Frosty ona sarıldı. "Sen bir dahisin!" Pip de onaylayarak cıvıladı. "En iyi arkadaşlar her zaman bir yol bulur!"

Frosty öğleden sonranın geri kalanını Marina ve Pip ile oynayarak geçirdi. Uçurtma uçurdular, deniz kabukları topladılar ve balıkçı teknelerinin limana dönüşünü izlediler. Frosty, Marina'nın babasına bir kova balık taşımada bile yardım etti. Köydeki herkes el sallayıp gülümsedi. "Yazın bir kardan adam!" diye tezahürat yaptılar. Frosty içten içe ısındı—güneşten değil, dostluktan. "İyi ki gelmişim," dedi.

Güneş batmaya başlarken Frosty eve dönme zamanının geldiğini anladı. "Gelecek yaz yine geleceğim," diye söz verdi Marina'ya. "Yelegimi de getireceğim—zamanlayıcımı da!" Marina ona kendisini hatırlatması için bir deniz kabuğu verdi. Pip bir veda şarkısı söyledi. "Bana yazı gösterdiğin için teşekkür ederim," dedi Frosty. "Artık biliyorum ki biraz yardım ve dostlukla her şey mümkün."

Frosty karlı vadisine döndü ama üzgün hissetmiyordu. Yeşil çayırlar, rengarenk çiçekler ve güneşli kumsallar görmüştü. Harika arkadaşlar edinmişti. Ve biliyordu ki gelecek yaz, sihirli yeleği ve biraz planlamayla yepyeni bir macera yaşayabilirdi. "Yaz mümkün," dedi yıldızlara, "eğer yaratıcı ve hazırlıklıysan —ve arkadaşların varsa!"